Efeseni 1:1-14

Această epistolă este adresată *sfinţilor* care sunt în Efes, adică *credincioşilor* în Hristos Isus. Cartea Efeseni arată Trupul lui Hristos – Biserica, aşa după cum cartea Coloseni arată Capul Bisericii – Hristos.
Aceste adevăr este crucial pentru o înţelegere adecvată a acestui pasaj aparent greu de înţeles. Cum au ajuns ei credincioşi? S-au pocăit de păcatele lor şi au crezut că Domnul Isus Hristos îi poate ierta prin jertfa de pe Cruce, şi astfel au fost adăugaţi la Trupul Lui Hristos.1 Cor 12:13
Deci, Pavel evreul, se adresează credincioşilor majoritari dintre Neamuri, care sunt în Efes, în Hristos.

Tema: binecuvântări cereşti pentru cei ce au credinţa în Hristos!

Deci v.1-3 stabilesc care este audienţa apostolului: *credincioşii în Hristos Isus*, ei fiind cei ce vor primi binecuvântările spirituale. Aceste binecuvântări spirituale au fost *predestinate* pentru toţi cei ce au credinţa în Hristos Isus. Credincioşii în Hristos sunt cei ce vor fi făcuţi sfinţi şi fără prihană.
„*În El*" – arată sfera în care se mişcă şi trăieşte credinciosul. Expresia „în El, sau în prea iubitul Lui", apare de 10 ori în acest pasaj şi de aprox.130 de ori în toată epistola. Se scoate în evidenţă strânsa unire care există între creştin şi Domnul Isus Hristos.
Greşeala făcută de mulţi este să sară direct la v.4 şi să vorbească despre predestinare. De ce fac asta, vom vedea. Am văzut însă mai sus importanţa primelor versete.
v. 3 este numit de unii poarta laudei. Pe ea intră cei răscumpăraţi prin credinţă.
-„Ne-a binecuvântat", pe cine: pe cei ce au crezut în Hristos Isus.
Cei ce au crezut sunt cei ce sunt născuţi din nou şi sunt „în Hristos", iar cei ce nu au crezut sunt cei ce sunt născuţi natural doar şi sunt deci, „în Adam".

v.3-14 Făgăduinţe făcute celor ce au crezut. Binecuvântările spirituale sunt predestinate pentru cei ce cred în El. De la v.3-14 este o singură frază în original.

v.4 Am fost aleşi. La cine se referă, deja ştim acum, la noi cei ce am crezut în Hristos Isus. Să se refere la oamenii nemântuiţi, unii selectaţi înainte şi pe care îi va face credincioşi? Nu, deja s-a spus la cine se referă.

Dumnezeu nu i-a ales pe unii şi i-a respins pe alţii dinainte.
Nu i-a ales pe unii să creadă, iar pe alţii să nu creadă, şi în cele din urmă El să fie responsabil că unii nu cred. Nu, răspunsul din Romani 9:18 "El are milă de cine vrea şi împietreşte pe cine-I place", nu arată un Dumnezeu drept, dacă nu

înţelegem ce vrea să spună acolo, şi vom ajunge şi la acel pasaj, cu o altă ocazie, dacă va voi Dumnezeu.

Dumnezeu alege pe oricine vrea să creadă în El. Nu ne blocăm singuri, spunând că nu înţelegem taina aceasta a alegerii, pentru că ep.Efeseni nu se referă la acest aspect, ca la o taină, ci la faptul că Evreii şi Neamurile vor avea acces împreună la harul Lui Dumnezeu – aceasta este taina. Efeseni 3:3,8,9.

Nu putem apela cum se face de către unii la Deuter.29.29 citând că „lucrurile descoperite sunt ale noastre, iar cele ascunse sunt ale Lui Dumnezeu”.
Biblia, aşa cum a fost lăsată de Duhul Lui Hristos, nu are contradicţii. Vom reda la sfârşit aparent 2 feluri de versete, care par că se contrazic, dar nu este deloc aşa.

v.5 Ne-a rânduit mai dinainte să fim *înfiaţi*. Gândirea vestică este orientată de obicei spre individul singular, adică Domnul Isus a predestinat persoane singulare pentru înfiere, dar lumea veche nu înţelegea aşa.
Ei înţelegeau acest pasaj ca grup: voi Neamurile, sau noi, evreii. Din nou, cine sunt cei ce au fost hotărâţi mai dinainte pentru înfiere: credincioşii în Hristos Isus.

Deci Dumnezeu a ales pe credincioşi, iar adoptat, sau înfiat, nu se referă aleşi în vederea adopţiei, ci adopţia este parte a procesului de glorificare aici în Efes.1.

Sunt mântuit – am fost mântuit – voi fi mântuit=toate cele 3 sunt într-una.
Romani 8:23”noi care *avem cele dintâi roade* ale Duhului, suspinăm în noi şi aşteptăm *înfierea*”. Pavel ştia că va fi predestinat la proslăvire, de ce? Pentru că este credincios, pentru că şi-a pus încrederea în Isus Hristos. Evreii şi neamurile, cu toţii aşteaptă asta. Dumnezeu a predestinat aceste binecuvântări spirituale.
v.6 „Ni l-a dat în preaiubitul Lui”. Din nou la cine se referă? La cei ce au crezut !

Ce vedem în imagine, pentru că sunt 2 vietăţi, şi se pare că fiecare vede ce vrea? Unii văd iepurele, iar alţii văd o raţă, iar alţii pe amândouă. Raţa, calvinismul, are tot felul de întrebări, dar iepurele, creştinii tradiţionalişti nu au, pentru că Biblia nu se contrazice, ci ea se completează.
Biblia nici asta nu vrea să spună, şi anume că pe cei ce i-a cunoscut mai dinainte, pe ei i-a şi ales înainte de întemeierea lumii, şi toate cele ce învaţă calvinismul.

Întrebaţi fiind de ce fac totuşi evanghelizare, ei spun că vestesc Evanghelia pentru că sunt unii aleşi care trebuie să vină şi să creadă prin chemarea irezistibilă.
Am discutat cu o altă ocazie că eu nu sunt calvinist în nici un punct, şi nu că aş fi într-un punct, sau în două puncte, nu.

v.13. Scriptura ne ajută iar foarte mult şi aici, dacă nu scoatem textul din context.
În acest verset 13 ni se dă un model despre cum ajunge omul credincios: ”şi voi, după ce aţi *auzit* Cuvântul (Evanghelia mântuirii voastre), aţi *crezut* în El, şi aţi fost *pecetluiţi* cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.”
Întreb, când am fost incluşi „în Hristos”? Când au crezut? Când au auzit?

v.13”În El şi voi, după ce aţi auzit Cuvântul adevărului” (NTR). După ce? Doar nu am auzit Cuvântul înainte de întemeierea lumii şi am crezut, sau am fost predestinaţi, şi acum doar aşa fără vreo importanţă ne pocăim şi credem, hm..îL primesc, dar ştiţi ceva, eu L-am primit înainte de a mă naşte, Eu am fost ales, pe când voi....cam sună a mândrie, parcă, nu? Îşi culege slava Domnul din aşa ceva?

Când am auzit mesajul, când am crezut, când am fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt? Înainte de întemeierea lumii? Nu, sigur că nu !
Noi am fost pecetluiţi temporar aici cu arvuna, o parte a plăţii ca garanţie a întregului, şi în viitor vom primi totul, şi cealaltă parte a sumei, adică proslăvirea noastră finală!
Deci responsabilitatea noastră personală este să ne pocăim şi să credem, şi a Lui este să ne ierte şi să ne binecuvânteze.
În paragraful acesta sunt o grămadă de verbe cu ceea ce face Dumnezeu, dar sunt câteva acţiuni pe care trebuie să le întreprindem noi.

Matei 22:1-14 Regele alege o naţiune, evreii, dar ei resping invitaţia de a veni la nuntă, şi atunci Regele îşi trimite slujitorii la răspântiile drumurilor, pentru a-i chema pe toţi, şi odaia de nuntă s-a umplut de oaspeţi. Evanghelia este deci pentru toţi, şi buni şi răi, adică şi evrei şi neevrei, şi pentru cei ce sunt poate mai buni decât alţii, dar tot nemântuiţi ar rămâne, dacă rămân afară.
After that the King came in to see the guests and saw there a man who was not dressed for the occasion. He said to him, "Friend, how did you get in here without a wedding garment?" The man was speechless. Then the King said to his attendants, "Bind him hand and foot, and throw him into the darkness outside, where there will be weeping and gnashing of teeth." For many are invited, but few are chosen.

De ce puţini aleşi? Pentru că doar unii au credinţă, şi sunt îmbrăcaţi în haina mântuirii – haina neprihănirii, nu haina noastră. Calviniştii spun că Dumnezeu l-a ales pe Israel, pentru că aşa a vrut El, şi citează Deuter.7:7,8 şi 9:6, dar întrebarea

este de ce i-a ales, cu ce scop, i-a predestinat pentru mântuire? Nu, ci i-a ales pentru a-L naşte pe Mesia. Domnul se foloseşte uneori de nişte vase slabe pentru a-şi face lucrarea. El l-a ales pe Iona să ducă o veste amenintăţoare Ninivitenilor, dacă nu se vor pocăi, dar nu a ales care dintre Niniviteni se vor pocăi, şi care nu!

Când Domnul spune că va duce un mesaj de pocăinţă cuiva, îl duce şi nimeni nu-i poate sta împotivă, dar asta nu înseamnă că El alege dinainte pe unii care vor crede şi-i predestinează. Nu Domnul decide cine se va pocăi şi-L va primi, şi cine va fi respins aprioric, ci fiecare alege să primească, sau să respingă invitaţia.

1 Cor.2:6-8"Totuşi ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârşiţi, este o înţelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a fruntaşilor veacului acestuia, care vor fi nimiciţi. Noi propovăduim înţelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică şi ţinută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, şi pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntaşii veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei".

Înţelepciunea tainică şi ascunsă se referă la împietrirea Israelului, pentru a intra şi Neamurile. Deci Domnul a îngăduit împietrirea aceasta ca să intrăm şi noi, dar asta nu a însemnat că unora dintre ei le-a fost interzisă mântuirea, niciodată.

Ce vrea să spună este că acum în prim plan Dumnezeu va lucra mai ales prin Neamuri, dar mântuirea este acordată tuturor, evrei şi neamuri deopotrivă. Acesta a fost un mister ascuns pentru evrei, pentru un timp, dar misterul nu este alegerea unora şi respingerea altora.

Luca 19:41-44, şi Matei 23:37 sunt 2 pasaje care ne vorbesc de două lucruri diferite, ambele însă se referă la poporul evreu.

În primul text Mesia a fost revelat doar unora, adică celor atraşi de Tatăl pentru a fi mesagerii, robii care să meargă să dea invitaţiile. Domnul Hristos Îşi pregătea calea spre Cruce, calea răscumpărării lumii, promisiunea făcută lui Avraam la început, cum că prin sămânţa lui toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate. Dar al doilea text adresat aceluiaş popor vorbeşte de o rea voinţă liberă, a lor, prin care se împotrivesc şi-L resping pe Mântuitorul.

Deci, din nou, este foarte uşor să iei aceste versete din contextul lor şi să le pui acolo unde doreşti, pentru a-ţi sprijini teoria ta. Aşa face să pară că Tatăl i-a ales pe unii, iar pe ceilalţi i-a abandonat fără vreo speranţă.

Calviniştii spun că ne-am născut în păcat, şi unii s-au născut fără să aibe în ei dorinţa de a-L vrea pe Dumnezeu; nu pot asculta, nu pot admite că sunt robi ai păcatului, iar toate astea se întâmplă pentru că aşa a decretat Dumnezeu. De ce ar

face Dumnezeu ca unii să nu poată crede, pentru că sub învăţătura calvinistă, totul este sub decretul Lui Dumnezeu, inclusiv natura şi condiţia sub care eşti născut.

Într-adevăr dacă deschidem la Geneza 3 vom vedea că pământul a fost blestemat, spini şi pălămidă, etc..dar nu vedem că ar fi fost dat un decret, un blestem care să spună că de atunci încoace unii se vor naşte cu incapacitatea de a răspunde voit chemării Lui. Ba dimpotrivă acolo în Geneza se spune că:"vor cunoaşte binele şi răul", deci ambele variante ale căderii.
Romani 2:14-16 ne spune că fiecare ne năştem cu o conştiinţă în interiorul nostru, aşa că nimeni nu are vreo scuză să trăiască în nelegiuire.

Calvinismul spune – cei ce nu-L vor pe Dumnezeu, nu au fost doriţi de Dumnezeu, iar cei ce-L resping au fost respinşi de Dumnezeu dinainte de întemeierea lumii, fără motiv întemeiat, necondiţionat.

Calvinismul – Dumnezeu schimbă inima celor aleşi ca să înceapă să aibe foame după Dumnezeu.
Domnul trebuie să schimbe inima cuiva, ca să recunoască că are o inimă rea???
E ca şi cum ai pune căruţa înaintea cailor.
R=noi trebuie să ne pocăim şi să recunoaştem că avem o inimă rea, ca să primim o inimă nouă. Ezechiel 18:30-32 (NTR)"Pocăiţi-vă şi întoarceţi-vă de la....şi faceţi-vă rost de o inimă nouă şi de un duh nou".
Deci, cum primim o inimă nouă: prin pocăinţă şi mărturisire, credinţă că Domnul mă iartă, după care prin Duhul mă înoieşte.

Calvinismul=spune că trebuie să fii făcut viu, regenerat, ca să te pocăieşti, deci nu te poţi pocăi, decât dacă eşti făcut viu, dar aşa ceva nu găsim în Biblie.
Calvinismul o numeşte *regenerarea pre-credinţei*. Vom vorbi într-o lecţie viitoare ce vrea să spună Scriptura în Efeseni 2:1 când scrie că era *morţi* în păcatele noastre.
Calvinismul citează 2 Petru 3:9, Matei 23:37, ca şi când ar fi de acord cu noi, tradiţionaliştii, dar parcă la ei „A" nu este egal cu „A", şi lasă în urmă multe contradicţii: omul alege, dar nu alege..!
De multe ori spunem că în relaţiile cu ei:"**avem acelaş vocabular, dar dicţionar diferit".** Şi pot spune:"slavă Domnului", pentru inconsecvenţa calvinismului, pentru că astfel mai pot fi salvaţi unii.
Dar generaţia mai tânără nu va fi mulţumită cu inconsecvenţele, cu aceste puncte de vedere contradictorii, şi pe viitor vor fi mai aprigi, şi mai bine antrenaţi, şi se vor îndepărta şi mai mult de valorile Scripturii aşa cum au fost lăsate de Duhul Sfânt. Vedem trendul acesta spre supralapsarianism.

Dacă toţi calviniştii ar fi moderaţi cum sunt unii, ar face evanghelizare pentru toţi oamenii, plini de pasiune că Dumnezeu îi cheamă pe toţi la pocăinţă, că Isus a murit pentru toţi, că-i vrea în echipa Lui pe toţi, astfel să cheme oamenii la pocăinţă, ar fi foarte bine. Dar dacă nu li se vor corecta greşelile, ei vor introduce şi mai mult pe tapet această învăţătură. Cred că nu este decât o problemă de timp. După aceea va fi şi mai greu de combătut, decât este acum.

Dacă înţelegem alegerea din trecut făcută pentru o slujire viitoare, dacă înţelegem alegerea din punct de vedere corporativ, şi nu individual, atunci se va face mai multă lumină, şi lucrurile vor avea un sens.
Atunci când înţelegem care a fost scopul venirii lui Mesia pe pământ, care este scopul lui Dumnezeu în istoria răscumpărării, care este scopul alegerii lui Israel, care a fost scopul celor aleşi din Israel, atunci nu ar trebui să existe motiv pentru contradicţii.

Efeseni 1:5 „ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi”, pe cine? Pe credincioşii în Hristos Isus. La ce ne-a rânduit? Ca să fim înfiaţi. Deci noi credincioşii vom fi înfiaţi, adică proslăviţi, tânjim după glorificare. Romani 8:23
Omul nu are abilitatea să scape singur de păcat, dar are abilitatea de a se pocăi.

Luca 18:9-14. După rugăciunea lor, care dintre ei s-a coborât acasă socotit neprihănit? Cel ce a mărturisit că are nevoie de ajutor, că nu se poate mântui singur, căci fără vărsare de sânge nu este iertare.

Efeseni 1:5,9. Slava şi gloria Domnului străluceşte prin faptul că El Şi-a dat viaţa pentru noi toţi, ca oricine crede să nu piară, şi nu prin faptul că Domnul a sacrificat pe unii nealegându-i. Îl glorifică pe Domnul mai mult faptul că El Şi-a dat viaţa pentru toţi, sau că S-a dat doar pentru uni?!
El când era pe cruce, Şi-a întins mâinile spre ambii tâlhai, pe amândoi a vrut să-i apuce şi să-i ducă cu El în rai, dar unul nu a vrut să se lase apucat. A fost alegerea lui de a nu vrea să se pocăiască, să nu-i pese de Isus şi să nu creadă că ce spune El este adevărat.
Adesea calviniştii pun accentul pe predestinare, pe faptul că El controlează toate lucrurile, şi mai puţin pe iubirea Lui, pe harul Lui demonstrat la cruce. El Şi-a sacrificat propria slavă de dragul umanităţii. Asta demonstrează adevărata glorie a Lui Dumnezeu în toată plinătatea ei.

Păcatul la calvinişti este un ţepuş în carne ca să îi ţină smeriţi. Cineva mărturisea că atunci când era tânăr calvinist, nu putea, adică nu era întru totul motivat să

renunţe la păcat din cauza aceasta, pentru că era învăţat că aceasta era voia suverană a Lui Dumnezeu. El a decretat pentru mine aceste dorinţe, acele pofte.

1 Cor 10:13 ne spune că Domnul nu ne dă mai mult decât putem noi duce, dar păcatul este alegerea noastră, nu prederminarea Lui. Calviniştii spun că dacă nu ai rezistat, nu te-ai împotrivit destul ispitei, înseamnă că Domnul nu ţi-a dat suficient har ca să te poţi împotrivi.
Deci dacă reziști, aşa a vrut Dumnezeu, ţi-a dat harul necesar, iar dacă vei cădea în păcat, asta este, Domnul nu ţi-a dat suficient har pentru a i te împotrivi. *Aşa că alegerile noastre morale devin iluzorii, nu ţin de noi*. Aceasta este înlocuirea teologiei corporative cu cea a predestinării individului, şi ea se vede şi în lumea prezbiterienilor. Aceste învăţături se furişează spre noi, fraţilor.

Ioan 15:16. Alegerea ucenicilor pentru un scop este transformată în predestinare cu privire la mântuire. Domnul Isus a ales pe cei 12 pentru lucrare,dar nu pentru mântuire. Priviţi la Iuda Iscarioteanul.
Dumnezeu alege pe ap. Pavel, Petru pentru o lucrare, dar nu predestinează pe cei ce vor crede în Cuvântul lor, sau nu.
Fapte 28:23”căuat să-i convingă, le-a adus dovezi”. v.24”unii au crezut, iar alţii, nu”.v.25-27 nu spune că unii nu au crezut pentru că nu au fost predestinaţi. Ei au auzit mesajul, l-au înţeles, dar nu l-au crezut. Erau morţi, dar nu atât de morţi încât să nu audă mesajul, şi să aibe posibilitatea să ia o decizie.

Fa.18:9-11”vorbeşte căci am mult norod în cetatea aceasta”.
Cum înţeleg calviniştii acest verset:
-le-a predicat celor aleşi, lor le va da o inimă nouă, i-am ales, şi atunci când vor crede, vor fi capabili să audă Evanghelia. Totul este cu susul în jos. Dar să continuăm. I-am ales fără vreun motiv înainte de întemeierea lumii, înainte de a se fi născut.
Dar noi vedem textul altfel. Exemplu: Fa.10 Corneliu era un închinător la Dumnezeu, Domnul i-a auzit rugăciunea, îl ştia că se teme de Dumnezeu şi i-a trimis un mesager ca să-i predice Evanghelia, pentru că era un căutător sincer de Dumnezeu.
Atunci când spune că”am mult norod”, adică în cetate sunt mulţi oameni temători de Dumnezeu, oameni care-L caută, şi care au nevoie de mântuire. Ei nu puteau fi mântuiţi decât în Numele Domnului Isus, care şi-a dat viaţa pentru ei.

Efeseni 1:11”am fost”, cine? Credincioşii în Hristos Isus!
Dacă am cita Prov.24:16”cel neprihănit de 7 ori cade şi se ridică”,şi am zice că Dumnezeu a cauzat căderea, şi că tot El ne ridică, ca să fie lăudat, asta ar fi un non

sens. Eu cad prin neascultare, neveghere, şi El mă ridică dacă mă pocăiesc, şi mă avertizează cu privire la gravitatea păcatului, la consecinţele lui.

John Piper spune că Dumnezeu a decretat totul inclusiv ce s-a întâmplat în Holocaust, şi toate astea pentru gloria Lui Dumnezeu.

Şi acum în cele ce urmează va voi da câteva texte din cele folosite în dezbaterile pro şi contra învăţăturii calviniste, deşi ele sunt mult mai multe, însă vi le dau pe acestea ca să va introduc în subiect:

1. Texte care sprijină Calvinismul: Romani 8:28-30;9:10-13,15,16; 15:23, Exod 33:19, Marcu 4:11,12; Ioan 6:44;6:9;17:2,Gal.4:9;Filipeni 2:13; Fa.13:48;Efes.1:4-6;1:11,12;2 Tes.2:13;Apoc.13:8;17:8; 1 Petru 2:7,8; Gal.1:15, Ieremia 1:5.
2. Texte care sprijină poziţia tradiţionalistă:Tit 2:11;1 Tim.2:5,6;1:5;Evrei 2:9; 1 Ioan 2:2;4:14; Luca 19:10;Ioan 3:16,17;12:47;1 Tim.2:3,4;2 Petru 3:9;Ezechiel 18:23;33:11;Matei 11:28;Fa.2:21;2 Cor.5:19-21; Deuter.30:19; Iosua 24:15;Ioan 5:40; Apoc.3:20; Luca 7:30,31.

Părerea mea este că aceste texte nu se contrazic,ci ele vorbesc despre acelaş lucru, doar că unii văd iepurele, iar alţii raţa, din imaginea de mai sus.

Analiza gramaticală a Efeseni 1:3-6 !

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos,=propoziţie principală. Dumnezeu=subiect; să fie binecuvântat=predicat nominal cu inversiune, adică în mod obişnuit spunem:"să fie binecuvântat", „să fie", este verb copulativ, iar „binecuvântat" este nume predicativ; aici ordinea lor este inversă, în scopul de a accentua ideea de binecuvântare.

Tatăl Domnului nostru Isus Hristos=apoziţie, adică o explicaţie suplimentară, *care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos*.=propoziţie atribuitvă, care Dumnezeu?Acela care ne-a binecuvântat...
-care=subiect exprimat prin pronume relativ
-a binecuvântat=predicat verbal
-ne=complement direct, pe noi, ne
-cu binecuvântări=complement indirect
-duhovniceşti=atribut – ce fel de binecuvântări?
-în locurile cereşti=complement de loc+atribut

-în Hristos=complement de mod – cum, în ce fel?

În El Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii= propoziţie principală
-Dumnezeu=subiect, a ales=predicat verbal
-înainte de întem.lumii=complement de timp – când?
-lumii=atribut, care întemeiere?
-în El=complement de mod – cum ne-a ales? În El, prin El, este **modul** în care ne-a ales, nu **locul** aşa cum ne-ar putea induce în eroare prepoziţia"în".

Ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, ca=propoziţie circumstanţială de scop – de ce, cu ce scop ne-a ales? (subiectul este implicit, adică nu apare, dar se deduce) – Noi=subiect inclus.
Să fim sfinţi şi fără prihană=predicat nominal
-să fim=verb copulativ
-sfinţi şi fără prihană=nume predicativ multiplu
Înaintea Lui=complement indirect „Lui", precedat de prepoziţia „înaintea",

După ce în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte=propoziţie circumstanţială de timp.
-când ne-a ales?
-subiectul este din noi implicit. Cine ne-a ales? Dumnezeu. Aşadar se numeşte subiect subînţeles (pentru că este la pers.a III-a.)
- a rânduit=predicat verbal
-ne=complement direct
-mai dinainte=complement de timp
-în dragostea=complement de mod cu nunanţă cauzală – în ce mod ne-a rânduit? Cum? –prin dragostea
-din ce cauză ne-a rânduit? – din cauză că avea dragoste pentru noi
-Lui= atribut – care dragoste?
Să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său,=propoziţie completivă indirectă, cu nuanţă de scop (putem spune „ne-a rânduit către ceva", respectiv către a fi înfiaţi...ne-a îndreptat, îndrumat, către ceva", deci astfel propoziţia este indirectă, nuanţa de scop este dată dintr-o simplificare, putem întreba mai simpul"ne-a rânduit cu ce scop"? – cu acela de a fi înfiaţi; însă această interpretare, fiind una simplificată, riscă să nu indice adevărul.

-Dacă acceptăm că este de scop – „ne-a rânduit cu scopul de a fi înfiaţi", înseamnă că Dumnezeu a avut intenţia clară ca noi să fim înfiaţi, indiferent de ce suntem, de ce facem, de ceea ce credem noi, etc..

- Dacă acceptăm propoziţia ca fiind indirectă, interpretarea ar fi că Dumnezeu ne-a rânduit, ne-a îndrumat, ne-a deschis calea către ceva, (respectiv către a fi înfiaţi), însă acest lucru va depinde de alegerea noastră; este o cale pe care o vom urma, sau nu !

Pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui= propoziţie atributivă –care har?
-subiectul= subînţeles, Dumnezeu
-a dat=predicat verbal
L= complement direct (pe cine, pe El ,L)
ni=complement indirect (cui? nouă, ni)
-pe care=complement direct
-în preaiubitul=complement de mod (cum ni l-a dat)
-Lui=atribut (care, al cui Preaiubit)

Suveranitatea Lui Dumnezeu :

Pentru a continua ideea că Dumnezeu este de partea noastră, atingând lucrul acesta din diferite unghiuri, trebuie să ridic și următoarea întrebare: Cum este cu suveranitatea lui Dumnezeu?
Aceasta este o doctrină fundamentală a creștinismului care trebuie înțeleasă în mod corespunzător dacă vrei biruință în viața ta.
Unii au dus la inventarea unui nou înțeles pentru cuvântul „suveran," care în esență înseamnă că Dumnezeu controlează totul. Nimic nu se poate întâmpla decât ceea ce El dorește sau permite. Cu toate acestea, în definiția adevărată a cuvântului nu există nimic care să menționeze acest lucru.

Cuvântul este definit, de fapt, în următoarele moduri:
-regal, magnific
-având rang suprem, putere sau autoritate
-suprem; preeminent; incontestabil
-cel mai mare în grad; maxim sau extrem
-fiind mai presus de toate celelalte în ceea ce privește caracterul, importanța, excelența etc.
-eficace; puternic…

Sunt complet de acord că Dumnezeu este suveran, dacă vorbim despre aceste definiții ale dicționarului. Dumnezeu este regal, împărătesc. Dumnezeu are rang suprem, putere și autoritate (nu este nici unul mai înalt sau mai puternic decât El).

El este cel mai mare, extrem. El este mai presus de toate în caracter, importanță și excelență. El este eficace (eficient) și puternic (tare).

Cu toate acestea, atunci când unii oameni afirmă că „Dumnezeu este suveran," ei vor să spună că-I pot atribui orice fel de ciudățenie care se întâmplă unui Dumnezeu misterios pe care nu-L cunosc prea bine. Când alții afirmă „Dumnezeu este suveran," ei vor să spună că tot ceea ce se întâmplă este voia lui Dumnezeu.

Nu contează dacă acest eveniment este total împotriva bunului simț, împotriva imaginii biblice a lui Dumnezeu, a caracterului și a naturii Sale, împotriva tuturor promisiunilor Sale, împotriva a ceea ce vedem în Cer și în grădina Eden, împotriva imaginii perfecte a lui Dumnezeu pe care Isus a revelat-o, și împotriva a tot ceea ce Hristos a făcut pentru noi pe cruce – ei cred că Dumnezeu a făcut totul.

Suveran nu înseamnă inconsistent

-„Nu-Mi voi călca legământul şi nu voi schimba ce a ieşit de pe buzele Mele". (Psalmul 89:34)
-„Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna". (Psalmul 119:89)
-„Iarba se usucă, floarea se ofileşte, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna". (Isaia 40:8)
-„Dumnezeu nu este om, ca să mintă, nici fiu de om, ca să-I pară rău. A zis El şi nu va face? Şi a vorbit El şi nu va împlini?" (Numeri 23:19)

Când Dumnezeu spune ceva, putem miza pe acel lucru! Când Dumnezeu a declarat că El a dat pământul fiiilor oamenilor și că trebuie să stăpânim peste toate lucrările mâinilor Sale, El chiar a vrut să spună acest lucru și El nu va schimba aceasta. Adică El a dat o voinţă liberă fiilor oamenilor ca să conducă Pământul.

Deci, „suveran" nu înseamnă „nestatornic" sau „inconsistent." Dumnezeu nu face doar lucruri aleatorii și imprevizibile – unele bune, unele rele, unele indiferente. Dumnezeu este stabil. Dumnezeu este sigur. Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Caracterul și natura Lui sfântă și iubitoare pot fi văzute și cunoscute în mod clar. El a dezvăluit în mod clar multe aspecte ale voii Lui în Cuvântul Său. Cuvântul Său conține promisiuni despre ceea ce va face pentru noi. Cuvântul Lui este baza credinței adevărate. Dacă credem Cuvântul Său, putem avea încredere că Dumnezeu Se va manifesta prin el. Dumnezeu este demn de încredere!

*Vreau să adresez trei minciuni sau jumătăți de adevăruri:

Minciuna # 1: „Dumnezeu este în controlul tuturor lucrurilor"

Nu poate exista o minciună mai dăunătoare decât credința că Dumnezeu este în controlul tuturor lucrurilor și că El este motivul pentru care se întâmplă totul. Ai auzit chestii de genul acesta tot timpul:
-„Am cancer, dar Dumnezeu este suveran. El a permis ca acest lucru să se întâmple să mă învețe ceva."
-„Dumnezeu mi-a luat copilul. Cred că avea nevoie de un alt înger în ceruri."
-„Mi-am pierdut locul de muncă. Poate că Dumnezeu mi l-a luat deoarece mă bucuram de el prea mult."

Afirmații ca acestea sunt ignorante. Dacă Dumnezeu ar controla totul, atunci El ar fi responsabil pentru tot răul din lumea noastră – viol, crimă, molestare a copiilor, boli revoltătoare pline de tortură, genocide, pornografie, trafic sexual – nu contează ce este… Cei ce susțin această idee, afirmă cu alte cuvinte că El a decretat și a ordonat totul. Însă, Dumnezeu nu este autorul răului.

Biblia nu spune niciodată că Dumnezeu este în control. În schimb, se spune că:

-Știm că suntem copii ai lui Dumnezeu și că întreaga lume zace în cel rău. (1 Ioan 5:19)
O mare parte a lumii este sub influența răului. Ea rămâne captivă față de ceea ce scriitorii N. T. au numit-o „puterea întunericului." Da, Satan a fost învins și dezarmat la cruce, dar influența lui persistă oriunde nu se vede lumina Evangheliei.

Problema cu gândirea „Dumnezeu este în control" este faptul că ne face spectatori pasivi în călătoria vieții. Vom sta acolo și vom lua tot ce ne dă viața spunând: „C'est la vie, (asta e viaţa), Dumnezeu este în control. El o va rezolva cumva."

Adevărul este că Dumnezeu nu controleaza totul. Vestea bună este că sfera Sa de influență crește, pe măsură ce noi, copiii Săi, strălucim într-o lume întunecată. El ne-a dat autoritatea să ne opunem diavolului și influenței lui rele. Am fost împuterniciți să dezvăluim prin orice mijloace Evanghelia împărăției Sale în locuri întunecate.

Minciuna # 2: „Dumnezeu este suveran". Suveran nu înseamnă anormal.
Când unii oameni afirmă că „Dumnezeu este suveran," ei vor să spună că „Tot ceea ce se întâmplă este voia lui Dumnezeu." Ei cred că oamenii sunt, în esență, păpuși și pioni care nu au nici o influență asupra lumii. Cu alte cuvinte, ei cred că voia lui Dumnezeu este automată și inevitabilă – că tot ceea ce se întâmplă este voia lui Dumnezeu, prin decretul și porunca Lui.

A spune că ceva este voia lui Dumnezeu este să spui că El a ales acel lucru; și a spune că El a ales acel lucru este a spune că El este responsabil pentru aceasta. A spune că El este responsabil pentru aceasta, este greşit.

Pentru a distruge această teorie până la ideea cea mai de bază, dă-mi voie să o pun în felul acesta: Dacă tot ceea ce se întâmplă este decretul și voia lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu este responsabil pentru....și, prin urmare, vinovat de ...păcat. Are vreun sens biblic lucrul acesta? Este Dumnezeu sfânt sau nu? Un Dumnezeu sfânt este Dumnezeul Bibliei, și un Dumnezeu sfânt nu este vinovat de păcat.

*Ia în considerare următoarele:

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Adam să mănânce din pomul interzis (Geneza 2:17), dar Adam a mâncat.
Dumnezeu dorește ca nimeni să nu piară (2 Petru 3:9), totuși oamenii pier.
Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască (Fapte 17:30), dar mulți nu o fac.
Dumnezeu este Stăpânul universului, dar noi suntem mici domnitori ai lumii noastre mici. Acesta este darul lui Dumnezeu pentru noi – libertatea de a alege modul în care trăim. Problema este că de multe ori facem alegeri contrar voii lui Dumnezeu.

De ce ne-ar spune Isus să ne rugăm: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ așa cum este în ceruri” (Luca 11:2), dacă voia Lui ar fi fost deja făcută?
De ce ne-ar spune să ne rugăm pentru ceva ce deja experimentăm? Aceasta ar face ca această rugăciune să fie un exercițiu fără scop.

Există influențe opuse (Satan și demonii, creația căzută și voința oamenilor) care trebuie încă să fie aduse în concordanță cu voia Lui.

De asemenea, de 10 ori în Noul Testament, Domnul menționează acei credincioși care „biruiesc” (1 Ioan 5:4-5; Apocalipsa 2:7, 11, 17, 26; 3:5,12; 21:6-7). În Romani 8:37, El ne numește „mai mult decât biruitori.”
Întrebarea evidentă este: dacă voia lui Dumnezeu se face deja, atunci ce biruim și cucerim? Noi biruim și cucerim forțele care se opun lui Dumnezeu, voii Lui și poporului Său.

Efeseni 6:12:„Căci nu luptăm împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva puterilor, împotriva căpeteniilor întunericului acestei veac..’’.

De ce luptăm? Dacă voia lui Dumnezeu este automată, atunci nu este nevoie să lupți cu diavolul? Greșit! „Împotriviţi-vă diavolului”este îndemnul bilbic.

Dacă ei ar face voia lui Dumnezeu și noi ne luptăm împotriva lor, atunci ne luptăm împotriva lui Dumnezeu Însuși. A spus Dumnezeu că ar trebui să luptăm împotriva Lui Însuşi? Desigur că nu!

Adevărul este că Dumnezeu nu este suveran în sensul că întotdeauna primește ceea ce dorește. În realitate, voia Lui nu este întotdeauna făcută.

Vestea bună este că El va scrie ultimul capitol al istoriei umane, iar pentru cei care se încred în El toate lucrurile vor lucra spre bine. Iar vestea cu adevărat bună este că noi putem umbla în voia lui Dumnezeu aici și acum cu ajutorul Duhului Sfânt. Este cel mai bun mod de a trăi.

Minciuna # 3: „Dumnezeu ar fi putut opri acest lucru de a se întâmpla, dar nu a făcut-o.”
Un tânăr ia un pistol încărcat la școală, și Dumnezeu nu-l oprește. Un cutremur distruge un oraş, si Dumnezeu nu face nimic. Ce fel de Dumnezeu este acesta?!

Afirmația: „Dumnezeu ar fi putut opri acest lucru, dar nu făcut-o” este un alt mod de a spune, „Acest lucru rău este din vina lui Dumnezeu. El a permis să se întâmple.”

Ca toate minciunile de mai sus, există o măsură de adevăr în spatele acestei afirmații. Tot ceea ce se întâmplă se întâmplă deoarece Dumnezeu ne-a dat libertatea de a face ceea ce ne place, chiar și libertatea de a-L urî, de a ne ucide frații noștri și de a da vina pe El pentru ceea ce am făcut.

Arătăm ca Adam care L-a învinuit pe Dumnezeu că i-a dat-o pe femeie care l-a condus în păcat (Geneza 3:12).Noi numim aceasta voia permisivă a Lui Dumnezeu, şi nu voia Sa directivă.

Suntem maeștri la a arunca vina pe celălalt. Când se întâmplă ceva rău, ne învinovățim genele, părinții noștri, soții noștri sau copiii noștri. Dăm vina pe guvern, pe sistem, comuniști, așa că am putea merge până la a-L învinovăți pe Dumnezeu pentru toate.

Isus, pe de altă parte, nu a învinuit pe nimeni. El tocmai Și-a asumat răspunderea pentru mizeria celorlalți și a reparat-o.

Crede minciuna că Dumnezeu este în spatele a tot ceea ce se întâmplă și vei ajunge în grămada de cenușă a vieții, lingându-ți rănile ca un Iov nedumerit. Te vei apleca ori de câte ori diavolul vrea să te lovească. Cine vrea să trăiască așa?

Adevărul este că Dumnezeu nu oprește întotdeauna lucrurile rele de la a se întâmpla. Vestea bună este că uneori tu o poți face. Poți trece prin valea umbrei morții fără frică știind că El este cu tine.

De ce a venit Isus? A venit El să ne ajute să înțelegem de ce Dumnezeu nu ridică niciodată un deget pentru a ajuta? Nu! Isus a venit să distrugă lucrările diavolului (1 Ioan 3:8). În numele Lui, mergi și fă la fel.

*Liberul arbitru înseamnă dragoste adevărată şi relaţii.
Şi de multe ori voinţa liberă aduce rele: am fost creaţi fiinţe libere, şi ni s-a permis să cădem, să păcătuim. De aceea a apărut răul, pentru că ni s-a dat voinţe libere, alegeri libere. Lui nu I-a fost frică să ne creeze astfel, dar nu –L învinui acum pe Dumnezeu pentru asta.